

BEDRÖFLIGEN! int. Se *Beklagligtvis*.

BEDRÖFLIGHET, f. 2. 1) Egenskapen att vara bedröflig. *B-en af denna händelse är större, än jag kan beskriva.* — 2) Bedröflig händelse. *Hvilken b.! hans hustru har i natt blifvit död.* — 3) Bedröfligt tillstånd. *Det råder mycken b. i det huset.*

BEDRÖFLIGT, adv. På ett bedröfligt sätt. *Det står b. till för honom.*

BEDRÖFLIGTVIS! int. Se *Beklagligtvis*.

BEDRÖFVA, v. a. 1. Förorsaka bedröfvelse. *Denna nyhet b-r mig på det högsta. B. sina föräldrar genom sitt dåliga uppförande. B. någon med sitt tal. Det b-r mig, att du är så dåraktig. Det skulle b. mig, om någon olycka hände honom. Det b-r mig att se allt detta.* — *Syn.* Göra bedröfvad, sorgsen, ängslig, ledsen, Ängsla, Beängsta, Bekymra. — *B-as*, v. dep. o. *B. sig*, v. r. Blifva ell. vara bedröfvad. *B-as, b. sig öfver något. Det är icke värdt att b. sig öfver det.* — *Syn.* Se *Sörja*.

BEDRÖFVAD, a. p. 2. 1) (om person) Som är i ett tillstånd af bedröfvelse. *Bland dessa glada människor funnos dock äfven flere b-e. Sitta b. Se b. ut.* — *Syn.* Sorgsen, Ängslig, Ledsen, Beklämd, Bekymrad, Bekymmerfull, Bekymmersam, Nedslagen, Modstulen, Beängstad, Betryckt. — 2) (om sak) Som antyder, uttrycker, tillkännagifver bedröfvelse. *B. uppsyn, min, blick.* — *Syn.* Sorglig, Ängslig, Bekymrad, Bekymmersam, Nedslagen, Modstulen, Betryckt.

BEDRÖFVANDE, n. 4. Handlingen, då man bedröfvar.

BEDRÖFVELIG (föräldr.), se *Bedröflig*.

BEDRÖFVELSE, f. 3. 1) Sjästillstånd af nedslagenhet, föranledt af en olycka, en motgång, en obehaglig händelse, omständighet, ett ledsamt förhållande. *Hans b. öfver, i anledning af denna olycka är ganska stor. När b-n är som störst, nalkas din tröst min själ.* — *Syn.* Sorg, Ängslan, Ledsnad, Nedslagenhet, Modstulenhhet, Beklämning, Betryck, Bekymmer. — 2) Bedröflig händelse. *Gud har hemsökt dem med en svår b.: deras enda barn har dött.* (Fam. talesätt) *Efter sju sorger och åtta b-r, d. v. s. efter oändligt många svårigheter.* — *Syn.* Se *Ledsamhet*.

BEDYRA, v. a. 1. Dyrt, högtidligt försäkra, intyga. *Inför Gud, vid sin ära b. sin oskuld. Edligen, med ed b. Jag b-r, att så är.* — *Syn.* Se *Försäkra*.

BEDYRANDE, n. 4. Högtidlig försäkran. — *Syn.* Se *Försäkran*.

BEDÅRA, v. a. 1. Se *Dåra*.

BEDÅRANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon bedåras.

BEDÅRELSE, f. 3. 1) Se *Bedårande*. — 2) En människas tillstånd, då hon är bedårad.

BEDÄMPA, v. a. 1. (mindre brukl.) Se *Dämpa*.

BEDÖMA, v. a. 2. Fälla omdöme om någon eller något (antingen i tysthet, inom sig, eller uttryckligt, i tal eller skrift). *B. någon ell. något väl, illa, hårdt, strängt, mildt, med stränghet, mildhet. Hans handlingar utvisa, att han b-mde ställningen ganska riktigt, churu han aldrig öppet derom yttrade sig. B. en bok, en skrift, ett litterärt arbete, recensera, granska det.*

BEDÖMANDE, n. 4. Omdömes fällande om någon eller något. *Hans b. af saken är ganska riktigt. Sakens b. är icke så lätt, helst för den, som icke närmare känner förhållandena.*

BEDÖMARE, m. 3. En, som fäller omdöme om person eller sak. *För en yttlig b. synes frågan af ganska ringa vikt.*

BEEDIGA, v. a. 1. (lagt.) Med ed styrka, intyga. *B. en skuldfördrän.*

BEEDIGAD, a. p. 2. (lagt.) 1) Med ed styrkt. *B. revers.* — 2) Se *Edsvuren*.

BEEDIGANDE, n. 4. 1) Handlingen, då något beedigas. — 2) Sjelfva innehållat af hvad som blifvit beedigadt.

BEELZEBUB, beällsebubb (i vanligt tal: bällsebubb), nom. pr. m. 2. (bibl.) Benämning på djefvulen eller det personifierade onda. — Ordet är hebreiskt och betyder egentligen: Flugfurste. — *Syn.* Se *Djefvul*.

BEFALLA, v. a. 2. 1) I kraft af verklig, förment eller tillvälad myndighet, genom ord eller skrift, antyda någon sin vilja om något, som skall verkställas. Brukas mest i fråga om förhållandet emellan föräldrar och barn, förmän och underordnade, husbondfolk och tjenare eller underhafvande. *Fadren b-llde sina barn att hålla sig tysta. Generalen har b-llt samteliga officerarne att inställa sig hos honom. Herrn b-llde sin dräng att köra fram hästarna. Grefvinnan b-llde kammarjungfrun att gå ut. Alla godssets underhafvande hafva blifvit b-llda att inleverera sin afradsspannmål. B. anläggandet af hof-sorg. Här har ni ingenting att b. B. fram, in, ned, upp, ut, o. s. v., med myndighet begära, tillsäga om, att något skall bäras, föras, hämtas, skaffas, eller att någon skall komma fram, in, ned, o. s. v., t. ex.: *B. fram en bål på bordet, b. fram hästar och vagn, b. in vin, b. ned pelsen ur klädvinden, b. upp mat, b. ut drängen ur drängstugan, o. s. v.* Såsom höflighetsuttryck märkas: *Hvad b-llles?* (sammandraget *hva' b-lls?*), hvad behagar, önskar, vill ni? äfv. ett vanligt uttryck, då man antingen ej hört eller orätt uppfattat en persons ord och vill bedja honom upprepa, hvad han sagt. (I sednare meningen säger man i värdslost tal ofta: *hva'falls?*) *Ni äger (har) att b.,* det står er fritt att göra, hvad ell. huru ni behagar. *Låta b. sig,* efterkomma en myndig tillsägelse, churu man dertill ej är förpligtad. *Han låter ej b. sig af andra äga dem, som dertill äga rätt.* — *Syn.* Bjuda, Anbefalla, Beordra, Antyda, Tillsäga. — 2) (i fråga om en regering) Påbjuda. *Konungen har b-llt, att alla vapenföra män skola utskrifvas till krigstjenst. Vi, — — — bjude och b-llde, den vanliga ordformeln i början af kongliga förordningar. — 3) Bjuda att komma på besök eller till måltid, lustbarhet, o. s. v. Brukas i denna mening blott då, när bjudningen sker från en konung eller furstlig person. *Konungen b-llde honom till sin taffel. Han har blifvit b-llt på hofvet. Drottningen har gifvit en stor supé, till hvilken flere af borgerskapet voro b-llde.* — *Syn.* Se *Bjuda*. — 4) Gifva uppdrag att köpa, sälja eller utträtta. Brukas som höflighetsuttryck. *Har ni något att b. till Upsala* (bud, bref, ärende)? — — — från U. (att hämta eller köpa). — 5) Anbefalla (åt Guds skydd och vård), anförtro. Nyttjas blott i religiös stid och i konungabref. *B. sin själ i Guds hand. Vi b-llde eder Gud allsmäktig. I äldre tider skrefs i samma mening: Gudi befalladt!* Reflexivt säges äfv. *B. sig i Guds hand.* — V. n. 1) a) *B. öfver:* Herrska, regera öfver, kommendera. *B. öfver ett rike, en stad, ett folk, en krigshär.* — c) *Hafva ell. äga att b. öfver, äga rätt att till-***